

ποίου ὁ κ. Τιμ. Ἀργυρόπουλος ἐμελλε νὰ φωτίσῃ τὰ πέριξ. Ἦκούομεν δὲ τοιοιτοτρόπως μακρόθεν καὶ πολὺ εὐαρεστότερον τὰς μουσικὰς τῆς φρουρᾶς καὶ τοῦ Φιλαρμονικοῦ θιάσου Πειραιῶς, αἵτινες συνηλλάσσοντο μουσουργοῦσαι καθ' ὄλον τῆς φωταφίας τὸν χρόνον. Τὰ πυροτεχνήματα δὲν σοῦ τὰ περιγράφω, διότι ἦσαν μὲν ὠραῖα, ἀλλ' οὐδὲν εἶχον τὸ καινοφανές. Καὶ εἶδες καὶ εἶδομεν πολλάκις εἰς τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ εἰς τὸ Φάληρον τοὺς τυπικούς μύλους καὶ τὰς τυπικώτερας *ράκέτας*. Τὸ ἠλεκτρικὸν ὅμως φῶς, οὐθίνας ἢ ἐστία εἶχε τοποθετηθῆ εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς βασιλικῆς ἐπαύλεως κτήμα τοῦ κ. Μελετοπούλου, καὶ ἀπετελεῖτο, ὡς μοὶ εἶπον, ἐκ μεγάλου παραβολοειδοῦς ἐπαργύρου κατόπτρου, παρήγαγε μαγευτικὴν ἀληθῶς ἐντύπωσιν εἰς τοὺς περιεστώτας, ὧν πολλοὶ τὸ ἔβλεπον βεβαίως πρῶτην τότε φοράν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν κατόρθωσαν νὰ κρατήσουν τὴν μεγαλόφωνον τοῦ θαυμασμοῦ των ἐκδήλωσιν. Ὑπὸ τὴν λευκὴν καὶ ἀπλετον λάμπιν του, ἥτις ἐπλημύρῃσε διὰ μιᾶς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἡρέμων ὑδάτων, διέκρινε ἐπὶ στιγμὴν ἐντὸς μικρᾶς λέμβου τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν, ἐπὶ ἄλλης δὲ τοὺς βασιλόπαιδας ἐκδηλοῦντας ἐν παιδικῇ φαιδρότητι τὴν χάράν των.

Εἶδομεν ἄλλοτε μαζύ, ἀνένθυμῆσαι, τοὺς πίδακας τῶν Βερσαλλίων φωτιζομένους δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός, τοὺς κήπους τοῦ Schönbrun τῆς Βιέννης καταφώτους ἐπίσης δι' ἠλεκτρικῆς ἀκτίνος, τοξευομένης ἀνωθεν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τῶν ἀνακτόρων, καὶ πέρουσι μόλις τὴν Avenue de l'Opera τῶν Παρισίων ἠλεκτρόφων. Τί νὰ σὲ εἰπῶ, ὅμως; Τὰ κύματα τῆς Μουουχίας ὑπὸ τὴν λευκὴν ἐκεῖνην μαρμαρυγὴν εἶχον ἄλλην τινὰ μαγείαν. Μὴ νομίζῃς δέ, ὅτι σοῦ λέγω καὶ τοῦτο χάριν τῆς ὑγείας σου. Ὁχι! εἶνε ἀληθῆς μου ἐντύπωσις!

ΣΟΦΙΑ

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιοῦ.]

192.

Ὁ ἄνθρωπος, ὃν ἐγκατέλιπον αἱ κακίαι, κολλακεύει ἑαυτόν, νομίζων ὅτι αὐτὸς ἐγκατέλιπεν αὐτάς.

193.

Καθὼς τὰ ἀρρώσθηματὰ τοῦ σώματος, οὕτω καὶ τὰ ἀρρώσθηματὰ τῆς ψυχῆς, ὑπόκεινται εἰς ὑποτροπᾶς· ὅ,τι δὲ ὁ ἄνθρωπος ἐκλαμβάνει ὡς θεραπείαν, ὡσεπιτοπολὺ οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ ἀνάπαυλά τις ἢ μεταβολὴ τῆς ἀσθενείας.

194.

Τὰ ἐλαττώματα τῆς ψυχῆς ἀνάλογα εἶναι πρὸς τὰς πληγὰς τοῦ σώματος. Ὅσον δὲ καὶ ἂν καταβάλλῃ τις ἐπιμέλειαν πρὸς θεραπείαν αὐτῶν,

αἱ οὐλαὶ μένουσι πάντοτε καταφανεῖς, κατὰ πᾶσαν δὲ στιγμὴν κινδυνεύουσι νὰ ἀνοίξωσιν αἱ πληγαὶ ἐκ νέου.

195.

Πολλάκις δὲν ἐπικρατεῖ ἐν ἡμῖν κακία τις, διότι πολλαὶ κατακυριεύουσιν ἡμῶν.

196.

Εὐκόλως παραδίδομεν εἰς λήθην τὰ ἴδια ἡμῶν σφάλματα, ὅταν εἰς μόνους ἡμᾶς ᾔται γνωστά.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τεσσάρων εἰδῶν ὑπερηφάνεια ὑπάρχουσιν, ἔλεγέ ποτε πρὸς τὸ ἀκροατήριόν του ἱεροκῆρυξ τις· ἡ τοῦ πνεύματος, ἡ τῆς καλλονῆς, ἡ τῶν χρημάτων καὶ ἡ τοῦ γένους. Μόνον περὶ τῶν τριῶν πρώτων θὰ σᾶς λαλήσω, καθότι περὶ τῆς τελευταίας, νομίζω ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀκροατῶν μου δικαιοῦται νὰ ἔχη τοιαύτην ὑπερηφάνειαν.

*

*

Ὁ Βάρτε, δραματικὸς ποιητής, προσῆλθεν εἰς τὸν θνήσκοντα φίλον αὐτοῦ Κολαρδώ, ὅπως τῷ ἀναγνώσῃ δράμα ἐπιγραφόμενον «ἡ περιφιλαυτία», μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν ἐζήτησε τὴν γνώμην τοῦ φίλου. «Πρόσθε, εἶπεν ὁ Κολαρδώ, μίαν ἐτι σκηνήν, καθ' ἣν συγγραφεὺς ἐν ἀκμῇ ὑγείας ἔρχεται εἰς βαρέως πάσχοντα φίλον του νὰ τῷ ἀναγνώσῃ δράμα ἐκ πέντε πράξεων συγκείμενον.»

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Εἰς τὰς τεταραγμένας φαντασίας αἱ εἰλικρινέσταται ἀποφάσεις τῆς χολῆς εὐκόλως προξενουσιν ἀηδίαν τὴν ἐπαύριον.

* * * Τὰ ἀληθῆ πάθη ἔχουσι πάντοτε τὴν νικῶσαν ψῆφον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

vvv Μέχρι τοῦδε ἐγινώσκομεν ἵπποδρομίας, κυνοδρομίας, ζῶα τέλος πάντων τρέχοντα ἐνώπιον πλήθους συνηγμένων θεατῶν καὶ συντελοῦντα εἰς διασκέδασιν καὶ τέρψιν αὐτῶν· ἀλλ' ἤδη μανθάνομεν ἐκ τινος ἐπιστολῆς ἐξ Ἀμερικῆς πρὸς τὴν Ἐφημερίδα τοῦ Σταυροῦ ὅτι καὶ γυναικῶν δρόμοι τελοῦνται ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ. Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα ὁπωσοῦν περιέργα.

«... Οἷαν δὴποτε ἐφημερίδα τῆς Νέας Ὠρκῆς ἀνοίξῃ τις, θὰ ἴδῃ οὐδὲν ἄλλο ἢ δρομεῖς ἄρρενάς τε καὶ θήλειας μάλισα δὲ θηλείας. Γυνὴ τις καλουμένη Ἀνδερσον ἔλυσε τὸ πρόβλημα ἐν διατρέξῃ 2000 μίλια ἀγγλικὰ διανύουσα ἐν μίλιον κατὰ τέταρτον τῆς ὥρας. Πρὸ οὐκτῶ ἦδη ἡμερῶν νεανίς τις Οὐίλσον ὀνόματι, τρέχει σκοπὸν ἔχουσα νὰ διατρέξῃ 2700 μίλια ἐν ἰσαριθμοῖς τετάρτοις τῆς ὥρας, ἑτέρα δὲ τις Μωδεβίλ δὲν ἐδίστασε νὰ διατρέξῃ τρισχίλια.»

»Ὅποιον θέαμα νὰ βλέπη τις, εἰσερχόμενος εἰς τινὰ σταθμόν, ποιαύτην τινὰ ἠθοποιῶν, διότι οὕτω νομίζομεν ὅτι δύναται τις προσφυῶς νὰ τὴν ὀνομάσῃ κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ δρόμου τῆς ὥρας. Ὁ σταθμὸς εἶνε ἀνοικτὸς ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς καὶ ἡ εἴσοδος εἶνε οὐχὶ δωρεάν ἀλλ' ἐπὶ ὠρισμένῳ τιμῆματι, διότι πρόκειται περὶ κέρδους ἀργυροῦ. Ὁ περίβολος τοῦ σταθμοῦ εἶνε μεστὸς περιέργων καὶ μάλιστα ἀνθρώπων στοιχηματιζόντων. Ἐν δὲ τῷ μέσῳ φαίνεται ἡ δύσλοιστος ἠθοποιὸς ὑποβασταζομένη δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν μόλις καὶ μετὰ βίας σύρουσα τοὺς καθημαγμένους πόδας τῆς, τὸ πρόσωπον ἔχουσα ὠχρὸν καὶ πελιδνὸν καὶ περιρροεμένη τὸ πρόσωπον ὑπὸ ἰδρώτος. Τὸ βλέμμα αὐτῆς οὐδὲν ἔχει ἀνθρώπινον. Δὲν βλέπεις πλέον γυναῖκα ἐνώπιόν σου, ἀλλὰ τὸ πολὺ πολὺ σῶμα ἀνθρώπινον, ἀμορφον, ἀπολέσας πᾶσαν αὐτοῦ τὴν βούλησιν καὶ τὸν λόγον καὶ τὴν συνείδησιν ἑαυτοῦ καὶ ὅμως συρόμενον καὶ βασανιζόμενον χάριν τῶν δολλαριῶν ἅτινα ρίπτουσιν εἰς αὐτὸ οἱ περιεργοὶ θεαταί. Οἱ πόδες αὐτοῦ κινουῦνται ὡς μοχλοὶ ἀτμομηχανῆς ἀποσβεσθείσης, καὶ οἱ θεαταὶ ἐπευφημοῦσι τὸ ὡς ὑπὸ γαλθανισμοῦ κινούμενον ἐκεῖνο πτόμα, περιέργως καὶ ἀπλήστως ὑπολογίζοντες τὴν ὁδὸν ἣν διήνυσε. Εἶνε φρικτῶδες τὸ θέαμα καὶ ἀπάνθρωπον. Ἀλλὰ δυστυχῶς μόνον τῶν ζῶων προστατρίξ ἐταιρία εἶχομεν.»

«Κατὰ τὸν προσεχῆ Νοέμβριον γενήσεται ἐν Φλωρεντία καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις, ἐν τῷ μεγάρῳ Πίττι. Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ θὰ ἐκτεθῶσι πάντες οἱ ἐν Τοσκάνῃ εὐρισκόμενοι καλλιτεχνικοὶ ὀψαυροὶ (τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ ΙΖ' αἰῶνος), ἥτοι εἰκόνες, ἀγάλματα, νομίσματα, δακτυλιόλιθοι, μωσαϊκά, βιβλία, δαντέλλαι, ὑάλινα σκεύη, ἐργαλεῖα κλπ. Τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τοῖς διαφόροις μεγάροις τοιχογραφημάτων καὶ ἐν γένει τῶν ἔργων τῶν μὴ δυναμένων νὰ μετακομισθῶσι θὰ ληφθῶσιν ἀντίγραφα. Καὶ ἐν Δρέσδῃ προπαρασκευάζεται ἤδη ἐκθεσις πάντων τῶν ἔργων τοῦ Ῥαφαήλου. Τῶν ἐν ἄλλαις πόλεσι εὐρισκομένων ἔργων τοῦ περικλεοῦς καλλιτέχου θὰ ἐκτεθῶσι φωτογραφίαι ἢ ἀντίγραφα αὐτῶν.»

«Γνωστὴ εἶνε ἡ παροιμιώδης κομπορημοσύνη τῶν κατοίκων τῆς γαλλικῆς ἐπαρχίας Γασκωνίας, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα γασκῶνος κατήνησεν ἐπιθετον δηλοῦν τὸν κομπορήμονα καὶ φλύαρον ἄνθρωπον. Μεταξὺ τῶν καθ' ἑκάστην δημοσιευομένων περὶ αὐτῶν ἀνεκδότων ἐκλέγομεν τὸ κατωτέρω.

Δύο τινες γασκῶνοι εἶχον ἀποστείλει ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν Παρισίων Παγκοσμίῳ ἐκθέσει χρηματοκιβώτια σιδηρᾶ ἰδίας κατασκευῆς.

«Ὡ, εἶπεν ὁ ἕτερος αὐτῶν, ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι ἀνταγωνισμόν. Ἀκούσατε τί πείραμα ἔκαμα. Ἐντὸς τοῦ χρηματοκιβωτίου ἔκλεισα ἕνα πετει-

νὸν καὶ τὸ ἔρριψα εἰς τὰς φλόγας. Ἄφ' οὗ ἔγενετο κατακόκκινον τὸ ἀνοίγω καὶ τί βλέπουν οἱ περιεστῶτες; τὸν πετεινὸν ζωντανὸν καὶ ψάλλοντα.

»Ἄμ' ἐγὼ, ὑπέλαθεν ὁ ἕτερος μειδιῶν· Ἐκλεισα πετεινὸν εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἔρριψα εἰς τὰς φλόγας καὶ ἤρχιζε τὸ μέταλλον νὰ ἀναλύεται, τὸ ἀποσύρω παρευθὺς, τὸ ἀνοίγω καὶ τί νομίζετε εἶδον οἱ περιεστῶτες; τὸν πετεινὸν νεκρὸν καὶ παγωμένον ἀπὸ τοῦ ψυχρός!»

«Ὡς γνωστὸν αἱ ὁδοὶ τοῦ Λονδίνου πᾶσαι πλὴν πέντε ἢ ἕξ εἶνε κατὰ πάντα ὅμοιαι ὡς ἐάν ἐχῶθησαν ἐν τῷ αὐτῷ τύπῳ, ὥστε ὁ νέηλος καὶ ἄγνωστος τὴν ἀγγλικήν, μετὰ πολλῆς δυσκολίας δύναται νὰ εὕρῃ τὴν ὁδὸν ἐν ἣ κατοικεῖ. Ἡμέραν τινὰ ἠθοποιὸς τις τοῦ γαλλικοῦ θιάσου ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀδιεξόδου τούτου λαβυρίθου καὶ μὴ κατορθῶν νὰ ἀνεύρῃ τὸν μῖτον τῆς Ἀριάδνης, ἀπελπισθεὶς κατέφυγεν ἐν τινὶ ζαχαροπλαστείῳ ἵνα εἴπῃ τὸν πόνον του καὶ ζητήσῃ βοήθειαν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ ἀγγλος ζαχαροπλάστης ἐγίνωσκε τόσα γαλλικά, ὅσα ἀγγλικά ἐγίνωσκεν ὁ γάλλος ἠθοποιός. Μάτην οὗτος προσεπάθησε διὰ νευμάτων νὰ τῷ εἴπῃ τί ἤθελε. Ὁ ἀγγλος οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ ἐκ τῶν μικρῶν σχημάτων τοῦ γάλλου. Τέλος ὁ γάλλος ἐξάγει τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ σχεδιάζει τὸν θόλον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύο μόλις βήματα ἀπέειχεν ἡ κατοικία του. «Ἄμα ἰδὼν ὁ ζαχαροπλάστης τὸ σχέδιον ἐποίησε νεῦμα ὅτι ἐνόησε τὸ ζητούμενον καὶ ἀνεφώνησεν: Oh! very well! Παραχρῆμα δὲ εἰσελθὼν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ζαχαροπλαστείου ἐξῆλθε μετ' οὐ πολὺ κομίζων ἐν θριάμβῳ ἐπὶ δίσκου παυμέγιστον θολοσιδὲς γλύκισμα, τὸ καλούμενον gâteau de Savoie. Εὐνόητος ἡ ἀμυχανία ἀμφοτέρων καὶ ἀθημονία τοῦ γάλλου.

«Κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1875 ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσι 71,567 ἔπποι καὶ 25,609 πῶλοι.

ΕἰΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Χαρακτηριστικὰ τοῦ καλοῦ πετρελαίου εἶνε α' μὲν χροῦμα λευκὸν ἢ ὀλίγον τι ἀποκλίνον πρὸς τὸ ὑποκίτρινον καὶ γαλανόν· ὥστε τὸ καθαρὸν κίτρινον πετρελαῖον ἢ εἶνε ἀκάθαρτον ἢ νενοθευμένον διὰ πετρελαίου κακῆς ποιότητος· β' δὲ ὁσμὴ ἐλαφρὰ καὶ οὐχὶ δυσάρεστος· γ' δὲ ἐάν ἀναμιχθῇ μετὰ ἴσου ὄγκου θεικοῦ ὀξέος ἔχοντος πυκνότητα 1, 53 δὲν μεταβάλλει χροῦμα τουτέστι τὸ χροῦμά του δὲν γίνεταί βαθυτερον ἀλλὰ μᾶλλον ἀνοικτότερον. Λοιπὸν, πετρελαῖον μὴ πληροῦν τοὺς πρεῖς ἀνωτέρω ὄρους, καὶ μὴ κατὸν ὡς πρέπει, ὀφείλει νὰ θεωρῆται ὡς ἀκάθαρτον καὶ μάλιστα κινδυνώδες.